

Phần 7

Chương 31 Thời Khắc Dịu Dàng

“Nàng đã vẽ xong chưa?”

“Sắp xong rồi..., chàng ngồi im đó, không được nhúc nhích!”

Lục Tử Kỳ nửa ngồi nửa nằm ở trên xích đu thờ dài, còn Lục Lăng thì cười ngả nghiêng trên mặt đất nói một câu: “Phụ thân thật là khó nhìn!” Để cho mặt của hắn không nhìn được đen một bên. Tống Tiểu Hoa tiếp một câu sau câu nói đó: “Lăng Nhi con không hiểu rồi, cái này gọi là không giống tựa như rất giống!” Là để chỉ phụ thân con hiện giờ chỉ còn lại cảm giác duy nhất là vô lực và cũng ‘tự cầu nhiều phúc’ cho chính mình.

Bởi vì đi tuần tra vừa trở về và trên người lại bị thương, Lục Tử Kỳ liền nghỉ ngơi ở nhà một ngày bồi vợ con, đương nhiên Tống Tiểu Hoa đối với việc này là mặt mày hớn hỡ, ăn một hơi hết điểm tâm liền nói là vì hắn nên nàng sẽ vẽ một bức chân dung tỏ vẻ hoan nghênh hắn về nhà.

Chuyện này cũng không phải là chuyện xấu gì, thậm chí khi nhìn thấy bộ dáng Lăng Nhi vỗ tay tán thưởng còn cảm thấy có mấy phần vui mừng. Đứa nhỏ này cực kỳ khéo léo luôn luôn hiểu chuyện, học cái gì hay làm cái gì cũng không làm trái với ý của trưởng bối, chỉ là chưa bao giờ thấy nó đối với chuyện gì ra vẻ hứng thú nồng đậm như vậy, nếu nó thật sự thích vẽ tranh như vậy thì không có gì tốt hơn.

Vậy mà, khi nằm ở trên ghế làm đối tượng được vẽ sau nửa canh giờ, lại càng ngày càng cảm thấy ý tưởng trước của mình có chút không ổn, Tống Tiểu Hoa vô luận là cách cầm bút hay tư thế vận bút cũng cách yêu cầu cơ bản về hội họa đâu chỉ là kém mà là cách xa vạn dặm, chứ đừng nói tới khuôn mặt của nàng hiện giờ đang nở nụ cười quý dị. Nhìn về phía Lục Lăng đang nằm sấp một bên hưng phấn không thôi thỉnh thoảng cho vài ý kiến, lo lắng trong lòng của Lục Tử Kỳ càng thêm mở rộng, cho Tống Tiểu Hoa làm lão sư vỡ lòng của Lăng nhi, giống như không hợp thích lắm...

Trong lúc này, Tống Vô Khuyết đi loanh quanh tản bộ ở xung quanh nhà vô cùng nhàm chán đang chạy từ từ qua bên đây, đi tới bên cạnh, hai móng vuốt lên trên mép bàn, xem xét bức họa sắp hoàn thành kia, sau đó lại nghiêng đầu xem xét Lục Tử Kỳ vẫn đang thấp thỏm, lên tiếng, nhe răng. Vì vậy, một nửa bên mặt còn lại của Lục Tử Kỳ, cũng đen...

“Hoan hô, đại công cáo thành, hôn một cái nào!”

Tổng Tiểu Hoa vung cánh tay hoan hô một tiếng, Lục Lăng lập tức rất tự giác đưa khuôn mặt nhỏ bé tới, để cho nàng hôn hai phát vang dội, phối hợp tương đối ăn ý. Lục Tử Kỳ vốn là mặt đả đen nhất thời nhìn bức tranh lại thêm mấy đạo màu sắc khác nữa, nhìn rất là đặc sắc...

“Nhu thế nào, rất giống chàng đi?”

Ôm Lục Lăng vẫn còn ở chỗ cũ cười ‘khanh khách’ không dứt vào trong ngực, Lục Tử Kỳ ‘mãnh liệt’ nhìn bức tranh ở trước mặt, không nói gì.

Thô ráp và không có chương pháp gì vẽ đường cong buộc vòng quanh cánh tay ngắn chân ngắn thân thể nhỏ bé lão đại, này chuyện này... Đây là người sao?

“Nói mau, giống hay không?” Tổng Tiểu Hoa vẽ mặt mong đợi đứng ở một bên cái ghế dựa có tay vịn kiên trì không ngừng truy hỏi.

Nàng giản bút truyện tranh rất tốt, nhớ năm đó học viện cử hành cuộc so tài hội họa nàng đã dành được giải đặc biệt, vốn là không có bao nhiêu người học bên ngành kỹ thuật tham dự loại so tài này...

“À... Lăng Nhi nói thử xem, giống hay không giống phụ thân?” Không đành lòng trực tiếp đả kích nàng, dứt khoát đem bóng đá qua cho nhi tử, như vậy nàng có thể dễ dàng tiếp nhận một chút. Dù sao, đứa bé sẽ không nói láo...

Lục Lăng nhìn kỹ bức vẽ một chút, lại nghiêm túc nhìn phụ thân của mình một chút, sau đó nặng nề gật đầu một cái: “Giống!”

“... Lăng Nhi, con cảm thấy dung mạo của phụ thân rất khó coi sao?”

“Không, Lăng Nhi cảm thấy phụ thân dễ nhìn nhất!”

“Nhưng Lăng Nhi mới vừa rồi còn nói người trong bức tranh kia... Người... Thật là khó nhìn!” Chẳng qua nếu như không là hắn, thì cũng không khó coi như vậy.

“Đó là bởi vì lúc đó mẫu thân còn chưa có vẽ mắt cùng miệng của phụ thân, sau khi vẽ mắt cùng miệng rồi, liền dễ nhìn! Phụ thân người xem, người trong bức tranh này thời điểm cười lên cùng phụ thân giống nhau như đúc, nhìn thật tốt!”

“Hả? Vậy sao?” Nguyên lai, khi mình cười lên lại có bộ dáng như thế này. Thì ra là, mình ở phía trước là đang cười...

“Đúng vậy!” Tổng Tiểu Hoa liếc mắt gật đầu liên tục không ngừng: “Thời điểm người khác cười, là mi mắt cong cong, coi như không phải một đường may, vậy ít nhất cũng muốn như Nguyệt Nha Nhi, nhưng con mắt của chàng cũng chỉ có một cái độ cong nho nhỏ, nhìn như thế nào cũng đều chỉ có thể coi như là tròn một nửa. Bất quá, khóe miệng của chàng chỉ chớp lên thành hình cung tương đối lớn, nếu như không nhìn cẩn thận thì tuyệt đối không thấy nếp nhăn trên mặt khi cười. Mặt khác, khi chàng vui vẻ cười to, mi tâm cũng chỉ hiện lên nhàn nhạt vài nếp nhăn mà thôi...”

Nàng cứ như thế chỉ vào hình người trên bức tranh nói không ngừng nghỉ, còn cảm giác trong lòng của Lục Tử Kỳ lúc này như một dây cung đang bị kích thích nhẹ nhàng. Nàng cứ nhiên quan sát cẩn thận như vậy, mang chút tinh tế đó rót vào trong đầu ngọn bút, vẽ ở trên giấy. Một nha đầu to lớn tùy tiện thậm chí có vài phần không tim không phổi lại có thể như vậy...

“Thật ra thì, thời điểm chàng cười lên rất đẹp mắt, so với thời điểm chàng nghiêm mặt dạy dỗ người đẹp mắt hơn nhiều, nếu như...” Tống Tiểu Hoa giơ tay lên khẽ xoa cho mi của hắn giãn ra: “Nếu như trong lời nói không có nhiều đạo lý dạy người, thì càng hoàn mỹ. Cho nên chàng phải nhớ, sau này không nên hơi một tí liền cau mày, khi vui mừng hay cao hứng phải mở miệng cười!”

Ngón tay của nàng, lạnh lạnh, nhưng trong lòng hắn, ấm áp...

“Sao lại mặc ít như vậy, có lạnh hay không?”

Một cơn mưa thu làm trời rất lạnh, mấy ngày mưa liên miên không nghỉ khiến nhiệt độ càng giảm xuống, chỉ có mặc vào áo bông thật dày mới có thể chống đỡ thời tiết lạnh lẽo xảy ra thành linh này. Lục Lăng sớm đã bị bao bọc thành một cuộn tròn, Tống Tiểu Hoa lại chỉ mặc một chiếc áo đơn bên ngoài và được bảo hộ bởi một trường bào mỏng, khó trách được chớp mũi lại đỏ và đôi tay lại lạnh lẽo.

“Tạm được, không phải quá lạnh. Những thứ y phục dày này chờ khi mặt trời lên phơi một chút mới mặc được.”

Chắc là trước khi bắt đầu mưa chỉ kịp mang chăn bông và y phục của hai cha con họ ra phơi nắng, ngược lại thì chăn bông và y phục của nàng vẫn còn dính hơi ẩm ở trong rương. Nha đầu này, chăm sóc người khác rất là chu đáo, đối với mình lại quá mức qua loa không để bụng. Sao lại không đi mua trước một cái để đối phó một chút, cũng không thể cứng rắn chịu đựng như vậy, ngộ nhờ trời lạnh mắc bệnh rồi làm như thế nào, thân thể vừa mới khỏi chưa được mấy ngày.

Lục Tử Kỳ nhìn Tống Tiểu Hoa đang cười hì hì xem như không sao cả, lắc đầu một cái vừa định mở miệng, lại chợt nghe Tống Vô Khuyết hướng về phía bên ngoài kêu to lên.

“Nhất định là Hồ đại phu tới, buổi sáng ta đi ra ngoài mua thức ăn gặp phải Triệu đại thúc, hắn vừa đúng lúc muốn đi trong thành hết thuốc, ta liền cầu xin hắn nếu như gặp Hồ đại phu thì chuyển lời dùm, bớt chút thời gian đến nhà chúng ta một chuyến, nhìn vết thương của chàng một chút.”

“Thật không có gì đáng ngại, cần gì phải phiền toái như vậy?”

“Ngày hôm qua mắc mưa, ngộ nhờ vết thương thấm nước nhiễm trùng thì làm thế nào? Ngộ nhờ trị liệu không tốt lưu lại di chứng về sau thì làm thế nào? Ta chỉ tin vào lời của Hồ đại phu. Chàng đó, luôn là coi cái này không có chuyện gì, đợi đến khi thật sự có chuyện liền trễ rồi! Hơn nữa, thời điểm hắn giúp chàng băng bó đỡ được, ta cũng có thể học một chút!”

Tống Tiểu Hoa vừa nói thầm vừa che dù đi ra ngoài mở cửa, Lục Tử Kỳ không thể làm gì khác hơn là nhìn nhi tử làm ra mặt quỷ cười khở.

“Các ngươi tìm ai?”

Mới vừa đứng lên sửa sang lại vạt áo, liền nghe thanh âm kinh ngạc của Tống Tiểu Hoa truyền đến, làm chó nhỏ càng thêm lớn tiếng gầm thét, Lục Tử Kỳ sắc mặt trầm xuống, phân phó Lục Lăng ngoan ngoãn đợi bên trong nhà không nên chạy loạn, nhắc vạt áo ra ngoài phòng.

Ngoài cửa viện, có hai đại hán vạm vỡ đứng, trầm mặc đối mặt với Tống Tiểu Hoa cùng Tống Vô Khuyết hỏi thăm, thấy Lục Tử Kỳ cùng nhau ôm quyền chấp tay: “Lục công tử!”

Tống Tiểu Hoa vội đi tới, đem cái dù giơ cao: “Làm sao lại chạy ra ngoài như vậy, mới nói qua với chàng, đảo mắt liền quên!”

Lục Tử Kỳ cúi đầu chống lại ánh mắt có vẻ lo lắng của nàng, đầu tiên là trấn an cười cười, sau đó mới chấp tay hoàn lễ: “Xin mời hai vị vào bên trong.”

“Không cần!” Một người trong đó thanh âm thô đáp: “Chúng ta là phụng mệnh công chúa, đến thỉnh Lục công tử.”

“Có thể hay không cho ta biết, vì chuyện gì?”

“Không biết.”

Nói xong, hai người đều không nhiều lời nữa khôi phục trạng thái yên lặng, chỉ một trái một phải đứng ở hai bên cửa, nghiêng người nhường lối, bày ra tư thế ‘đi theo chúng ta một chuyến đi’.

Tống Tiểu Hoa thấy thế nhất thời khí xông lên tới đỉnh đầu, như thế này mà là ‘thỉnh’ sao, này rõ ràng chính là ‘ép buộc’!

Nhưng không để cho nàng phát tác được, vì Lục Tử Kỳ đã mở miệng nói: “Kính xin hai vị chờ chốc lát, đợi ta vào đổi áo xong liền đi.”

Buồn buồn đi theo hấn vừa vào trong, Tống Tiểu Hoa liền không nhịn được xì một tiếng khinh miệt: “Chó cậy gân nhà!”

“Mẫu thân, cái gì gọi là chó cậy gân nhà?”

“Ý tứ là... Nếu như có một ngày Lăng Nhi trở nên rất lợi hại rất lợi hại, Vô Khuyết muốn cắn người nào liền cắn người đó!”

Nhìn bộ dạng của Lục Lăng như bưng tỉnh hiểu ra, Lục Tử Kỳ chỉ có bất đắc dĩ than thở, làm sao lại có thể giáo dục đứa bé như vậy, mặc dù đưa ra ví dụ rất thích hợp...

“Hung Bình công chúa là tìm ta có chuyện, ta đi một chút sẽ trở về.”

Tống Tiểu Hoa gật đầu một cái, bĩu môi. Có chuyện, trừ việc muốn gặp người ngoài còn có thể có chuyện gì nữa?

“Phụ thân muốn đi đâu vậy?”

“Lăng Nhi ngoan ngoãn cùng mẫu thân ở nhà, phụ thân đi gặp một người rất nhanh sẽ trở lại, a, chính là cái đi đi ngày hôm qua đó.”

Lục Lăng mong lâu như vậy mới thật không dễ dàng có thể cùng phụ thân ở chung một chỗ, kết quả lại bị người khác phá hư, hơn nữa còn là cái đi đi rất hung đó, trong lòng tự nhiên rất là buồn bực, cắn răng trổng má nín nửa ngày toát ra một câu: “Con nhất định muốn cho Vô Khuyết chó cậy gần nhà, sau đó đi cắn nàng!”

Lục Tử Kỳ nghe vậy sắc mặt khế biến đổi vừa định răn dạy, Tống Tiểu Hoa đã vượt lên trước một bước vỗ lên đỉnh đầu của tiểu tử cười không khép miệng: “Tốt lắm, rất có chí khí! Cho nên, Lăng Nhi nhất định phải hảo hảo cố gắng học bản lãnh, trở nên rất lợi hại rất lợi hại!”

“Ừm! Mẫu thân yên tâm, Lăng Nhi sẽ cố gắng!”

Liếc mắt nhìn chó nhỏ đang đứng ở cửa gát gao nhìn chăm chú vào hai tòa môn thần này lại hồn nhiên không biết mình gánh trách nhiệm nặng nề đến bực nào, Lục Tử Kỳ chấp tay sau lưng bước đi thông thả vào phòng ngủ, có lẽ, phương pháp giáo dục đứa bé như thế này, có thể thử một lần...

Khoác áo mưa đi ra ngoài, hướng về phía hai người cảm xúc rất tệ đang nằm sấp bên cạnh bàn quơ quơ vật trong tay: “Lăng Nhi, nơi này có đồ chơi tốt, có muốn hay không?”

“Oa! Cầu thật là đẹp! Lăng Nhi muốn!” Lục Lăng hai mắt tỏa sáng nhận lấy cái tiểu cầu được làm bằng mây lá tre tinh xảo, yêu thích không buông tay, tạm thời đem buồn bực trước ném sang một bên.

Tống Tiểu Hoa đứng lên miễn cưỡng cười cười: “Chúng ta chờ chàng trở lại ăn cơm trưa, còn nữa, nhớ trên người mình có thương tích, ngàn vạn đừng ở trong mưa quá lâu.”

Nhất nhất đáp ứng, chợt mở tay ra: “Cái này là đưa cho nàng, không biết nàng có thích hay không.” Trắng muốt như ngọc đường vân lộ ra rõ ràng trong lòng bàn tay, lẳng lẳng nằm một thảo kết tiểu dây chuyền, rực rỡ vàng óng ánh còn có vài phân bích sắc: “Những thứ này đều là dùng thu mạch ngạnh biên làm nên, tối hôm qua ta quên lấy ra.”

“Chàng làm?”

“Chuyến đi này ta học cùng lão nông, trong lúc rảnh rỗi tiện tay chế tác, thô giản chút.”

Cẩn thận cầm lên, tỉ mỉ quan sát: “Tương lai nếu chàng bị kêu cuốn gói... Chính là không còn chức vị, hoàn toàn có thể dựa vào môn thủ nghệ này sống qua ngày!”

“... Nàng... Thích là tốt rồi.” Lời này mặc dù nghe được rất là kỳ cục, bắt quá là... Khen hẳn...

“Ta thích!” Ngẩng đầu cười một tiếng, lộ ra tiểu mẽ răng trên dưới.

Lúc nàng cười, quả nhiên là híp mắt lại, cong cong, hai bên giống như là Nguyệt Nha Nhi.

Lục Tử Kỳ giơ tay lên vén lọn tóc rơi trên trán của nàng: “Nếu cảm thấy lạnh, thì đi lấy áo khoác của ta mặc vào, ngàn vạn lần đừng để cho mình bị đông lạnh.”

“À...”

Tổng Tiểu Hoa nhìn bóng lưng vội vã rời đi của hắn, trên mặt lộ ra một nụ cười siêu cấp tiêu chuẩn ngây ngốc.

Oh bán cao bán cao bán ngàn tầng đại cao, hắn mới vừa rời thật dịu dàng a a a a a...

Chương 32

Hai Nữ Giao Chiến

Quả nhiên Lục Tử Kỳ trở lại rất nhanh, vừa tới buổi trưa liền trở lại. Chỉ là đi cũng rất nhanh, vừa để chén xuống liền đi.

Nhìn qua hắn vội vã khó nén sắc mặt mệt mỏi, Tổng Tiểu Hoa cũng sinh ra mấy phần hối hận, không nên muốn hắn đồng ý trở về ăn cơm trưa. Chỉ là, như thế lại làm cho nàng đối với công chúa bá đạo kia thêm vô hạn oán niệm.

Thật là con mẹ nó không phải là nam nhân của mình thì không biết đau lòng!

Nhưng là, oán niệm thì oán niệm, đây là việc bắt buộc phải làm. Dù sao làm một quan địa phương, cùng đi với người nước láng giềng ăn uống hưởng dẫn chính là bổn phận, việc này cũng chính là một sự kiện ngoại giao không lớn cũng không nhỏ. Mặc dù, xấp xỉ một nghìn năm sau liền thuần túy là nhân dân nội bộ mâu thuẫn...

Về phần công chúa có mơ ước tình cảm đối với một quan có chức nhỏ, Tổng Tiểu Hoa thật là không có quá để ở trong lòng, dù sao thân phận của hai người kém quá xa, coi như Tổng Triều Hoàng để tính toán đưa một người nam nhân đi hòa thân, làm sao cũng không có tới phiên một Tri Huyện phải không.

Trừ phi, công chúa dùng đến sức mạnh... Người ta đây chính là nữ vương thứ thiệt!

Không không không, tất nhiên Lục Tử Kỳ sẽ thà chết chứ không chịu khuất phục quyết cùng ‘trinh thao’ cùng chết sống! Ah? Không biết cái niên đại này có hay không mang ‘trinh thao’ loại đồ chơi này đi bán...

Trong lòng của Tống Tiểu Hoa tràn đầy những ý nghĩ ‘xấu xa’, mắt hồn mắt vía làm rơi ba cái chén, vang lên tiếng ‘đình đình đương đương’ giòn vang ở bên trong, sau đó nàng bỗng nhiên đứng dậy ngẩng đầu uốn ngược nắm tay thành quyền hít sâu ngửa mặt lên trời hô to: “Người là một hủ nữ trong thời đại mới của thế kỉ hai mươi mốt, trong lòng có thể hay không có chút ánh mặt trời hả? À?!”

Vừa dứt lời, liền nghe ‘ầm’ ‘ai yêu’ hai tiếng vang liên tục, liền nhìn tới cửa trước, thì ra là Hồ đại phu đang muốn đẩy cửa vào, nghe được âm thanh rống giận ‘bá vương’ trung khí mười phần của Tống Tiểu Hoa làm cho chân động đầu đụng vào trên khung cửa.

“Ai ai ai! Ngài phải cẩn thận một chút... Chớ đụng hư khung cửa nhà ta!” Tống Tiểu Hoa cười ha hả đi ra đón, một câu nói làm cho vẻ mặt đau khổ của Hồ đại phu bị ghen chỉ biết trợn mắt nhìn thẳng.

“Ta chỉ là nói đùa với ngươi thôi! Mời vào.”

“Lục phu nhân, khung cửa của nhà ngài cứng rắn cực kì, coi như có lấy con trâu tới đụng đều không đụng hư.” Vuốt vuốt chòm râu dê cất bước mà vào, thuận tiện vẫn không quên đáp lễ một hai.

Vị Hồ đại phu này đã tới mấy lần, Tống Vô Khuyết đối với hắn đã rất quen thuộc, cho nên nó chỉ đi bộ ra ngoài liếc mắt nhìn rồi lại đi bộ trở về tiếp tục cùng với Lục Lăng ngủ trưa chung.

Tống Tiểu Hoa dẫn hắn tới phòng khách, cất cây dù xong, dâng lên trà nóng: “Lần này lại phải làm phiền ngài đến đây một chuyện không công rồi, người cần xem bệnh có chuyện nên đi ra ngoài, chắc muộn một chút mới có thể trở về.”

Con người của Hồ đại phu nhanh như chớp xoay hai vòng: “Thế nào, thân thể của Lục đại nhân bị gì hay sao?”

“Đúng! Thời điểm hắn đi tuần tra bị tên bắn bị thương. Bằng không sao ta có thể kêu Triệu đại thúc chuyên lời kêu ngài phải mang theo thuốc trị thương chứ?”

“Ta còn tưởng rằng là phu nhân người lại bị dao cắt trúng tay.”

“...”

Tống Tiểu Hoa thật muốn gỡ xuống bộ mặt già nua đang phớt tỉnh tự nhiên thuật lại chuyện xấu hổ của người khác, còn có hai đạo mày chữ bát toàn bộ lộ sạch.

Nhìn nàng một bộ dáng bị ngợp, Hồ đại phu rốt cuộc cũng nho nhỏ thoải mái một chút gì bởi thanh âm mới vừa rồi đã làm cho hắn cụng đầu vào khung cửa. Mấy phen lui tới, đã biết được bảy tám phần tính khí của nhau, trong lòng đã sớm xem vị Lục phu nhân hoạt bát rộng rãi trở thành bạn vong niên, nên trong lời nói cũng tùy ý không ít. Lắc lư đầu nâng ly trà lên uống một hớp: “Nếu ta

biết sớm là đến nhà khám bệnh cho Lục đại nhân, thì ta không cần phải mất công chạy tới đây rồi.”

“Có ý tứ gì?”

“Thời điểm khi ta đi ra cửa đã thấy Lục đại nhân đang cùng với...” Chợt như có điều cảnh tỉnh, vội vàng dừng lại thanh âm chỉ lo rót nước trà vào trong miệng.

Nhưng mặc dù hần chỉ nói nửa câu, Tống Tiểu Hoa vẫn là rất dễ dàng liên hiểu, nam nhân của nàng đang bồi nữ nhân khác đi trên đường lớn!

Phải bình tĩnh phải bình tĩnh, ánh mặt trời ánh mặt trời! Đây là công sự, đây là ngoại giao, hiểu vạn tuế!

Vậy mà, nhìn vẻ mặt ‘không thể tin’ của Hồ đại phu, rõ ràng không biết thân phận của Gia Luật Bình, khẳng định là bọn họ cho rằng là hồng nhan tri kỷ của Lục đại nhân.

Hai người kia rốt cuộc có đầu óc hay không, như thế nào lại không chú ý đến dư luận của dân chúng mà lại đi rêu rao khắp nơi. Tân hôn vừa hết liền dẫn ‘Tiểu tam’ đi rêu rao khắp nơi, việc này sẽ làm hỏng danh tiếng của Lục tri huyện. Thân là tri huyện phu nhân, há có thể ngồi không để chuyện này tiếp tục phát triển thêm mà không nghe không hỏi gì sao?

Sau khi suy nghĩ xong, tự nhiên Tống Tiểu Hoa sinh ra một loại khí thế hùng hực muốn bảo vệ nam nhân của mình, vỗ bàn một cái: “Nhìn xem ta sẽ như thế nào đại biểu cho ánh trăng tới tiêu diệt các người!”

Trong âm thanh kia tràn đầy sát khí làm cho Hồ đại phu nghe khẽ run rẩy, suýt nữa toàn bộ nước trà rót vào trong lỗ mũi: “Lục phu nhân, người cũng biết là ta già rồi mắt đã mờ, 89% là nhìn lầm rồi. Còn nữa nói, Lục đại nhân... Là một người như thế, nếu là ở bên ngoài có chút xã giao cũng là khó tránh khỏi, người ngàn vạn lần đừng nhất thời sinh khí!”

“Già rồi mắt mờ? Cặp mắt của ngài đến buổi tối cũng có thể bốc lên lục quang, so với tên trộm còn hoàn hảo!”

“...”

“Buổi chiều ngài không có việc gì chứ? Làm phiền giúp ta chăm sóc Lăng Nhi một chút chưa tới nửa canh giờ nó sẽ không tỉnh, giúp hần mặc quần áo vào chớ để đông lạnh. Ngài ở nơi này uống chút trà nhìn một chút mưa, ta sẽ đi ngay bây giờ tìm cái người cần chẩn bệnh quay trở về!”

Thời điểm nói xong lời cuối cùng, Tống Tiểu Hoa người đã ‘trôi đi’ đến ngoài cửa viện, chỉ còn lại âm thanh vang vang có lực sâu kín truyền vào trong lỗ tai của Hồ đại phu đang ghen hống nhìn trần trời như bị sét đánh...

Cùng lúc đó, vẻ mặt của lão bản cửa hàng may cũng thật muôn màu muôn vẻ.

Một vị nữ tử đi theo bên cạnh của Lục đại nhân rõ ràng không phải là Lục phu nhân, nhìn hai người thật quen thuộc, hơn nữa còn giúp đỡ cho ý kiến và cùng với Lục đại nhân mua áo cho Lục phu nhân.

Chẳng lẽ là tỷ muội của Lục phu nhân? Nhưng nhìn nàng thật không có bất kỳ chỗ tương tự nào.

Chẳng lẽ là Lục đại nhân... Sống một mình ba năm, một buổi sáng mở cửa đón dâu liền muốn liên tiếp hay sao? Không hổ là Lục đại nhân, chỉ cần muốn làm, liền có thể lập tức làm được thuận buồm xuôi gió...

Lão bản đối với quan gia phụ mẫu của mình sùng bái đến mức mù quáng không thể tự kiềm chế được, vậy mà giờ phút này khi nhìn thấy vị quan được sùng bái kia tâm tình lại không có chút vui mừng nào.

Hung Bình công chúa tác phong làm việc thật là khó có thể nắm lấy làm cho người ta ứng phó không kịp, tính tình hoàn toàn không để ý ánh mắt người bên cạnh. Và lại, có lúc quá mức... Không bị cản trở...

Tỷ như, nói chuyện đi này chỉ thuần túy là tư cách cá nhân, cho nên không cần công khai thân phận, để cho cả đám tùy tùng ở khách sạn, chỉ một mình nàng theo Lục Tử Kỳ du ngoạn chung quanh ở trong thành. Còn cố tìm lý do, nói gì mà nhập gia tùy tục cố ý đổi một thân trang phục tiêu chuẩn của cô gái người Hán. Suy nghĩ một chút khi dân huyện nhìn thấy bọn họ giống như thân mật xuất hiện tại phố lớn ngõ nhỏ các cửa hàng thì họ hoặc là hoang mang hoặc là giật mình hoặc ngạc nhiên hoặc không thể tin vào chính mắt của mình đã nhìn thấy, Lục Tử Kỳ thật sự rất muốn học theo Thổ Hành Tôn dứt khoát đào một cái động trốn vào. Đáng thương cho một đời thanh danh của hắn...

Lại tỷ như, ở phương diện về tình yêu nam nữ. Ngay cả việc bày tỏ vẻ mặt có hảo cảm đối với hắn cũng không sao, ngay cả việc bày tỏ vẻ mặt không phải hắn thì không gả cũng không sao, nhưng là, cư nhiên không đợi hắn có bất kỳ phản ứng gì liền tự thuyết tự thoại cho mình là vị hôn thê của hắn, thật sự là... Không thể chấp nhận được... Nếu là sớm biết có cục diện như hôm nay, ban đầu có đánh chết hắn thì hắn cũng không thể nhất thời xúc động lên tiếng cảnh báo...

“Tướng công, ta cảm thấy được cái này muội muội nhất định sẽ thích, chàng thấy thế nào?”

Tướng công, là từ hôm qua mà nàng nghe Tiểu Hoa gọi mình như vậy vì vậy liền không khách khí chút nào lấy ra dùng. Muội muội, có lẽ là vì nàng nói nếu như không nguyện ý bỏ vợ, vậy nàng cũng sẽ không để ý chuyện hai nữ cùng chung một chồng. Dù sao nam nhân Liêu quốc có nữ nhân càng nhiều, lại càng nói rõ có bản lãnh. Chỉ là, vô luận tương lai còn có thêm bao nhiêu thiếp thất mới, nàng đều nhất định phải làm vị trí chánh thê. Nói cách khác, ngắn ngủi nửa ngày, Tiểu Hoa cũng không biết chút nào về chuyện, từ thê, trở thành thiếp. Quan trọng là, những quyết định này đưa ra dưới tình huống Lục Tử Kỳ không phát ra một lời nào chỉ có một người tự biên tự diễn.

Không cần nghĩ cũng biết, một khi biết được tin tức này, người nhìn hình dáng như kiêu kiêu khiếp khiếp sẽ bộc phát ra bao nhiêu năng lượng kinh người. Hiện nay Lục Tử Kỳ chỉ có một cảm giác duy nhất là, nhưc đầu...

“Chàng cũng cảm thấy không tẻ có đúng hay không? Lão bản, gọi lại cho ta.”

Không quản đến việc hắn có đồng ý hay không, vị công chúa này thật đúng là lấy mình làm trung tâm.

Liên miên mưa xuống gần mười ngày trước mắt có dấu hiệu dần dần dừng lại, mua một cái áo thật dày có thể phải đối phó với trời lạnh, không biết nha đầu kia ở nhà có hay không mặc quần áo chống lạnh của hắn.

Thân thể nho nhỏ, khoác áo thật dài, giống như một người hát kịch, chỉ tiếc không phải là cái gì áo xanh càng không phải là cái gì đào kép, mà là một vai hề, cái loại đó mặc dù ngày ngốc đàn đàn, nhưng là nhìn thật đáng yêu...

Nghĩ tới Tống Tiểu Hoa mặc áo kéo dài trên đất chạy tới đây, bộ dáng giương nanh múa vuốt quơ múa ông tay áo, khoe miệng của Lục Tử Kỳ không khỏi nhẹ nhàng nhếch lên, mấy cái nếp nhăn trên mặt như ẩn như hiện khi cười. Khiến cho Gia Luật Bình chưa từng thấy qua biểu lộ của hắn như vậy liền ngây ngô mất hồn trong chốc lát.

Lão bản cũng nhìn thấy không khí quý dị như vậy cũng không dám tạo nên một tiếng động nào, nín thở trầm ngâm biến mình trở thành một người gỗ.

Trong khoảng thời gian ngắn, ở bên trong cửa hàng lớn như vậy chỉ còn lại có tiếng mưa nhẹ rơi, xen kẽ với tiếng gió thổi nhẹ.

Lục Tử Kỳ hồn nhiên không hay biến hóa quanh mình, chỉ để ý nhìn ngoài tiệm đến mất hồn, ở bên trong màn mưa thừa thớt, có một bóng dáng áo vàng nhạt đang chạy tới, vội vã, bỗng nhiên liền chạy đến trước mặt hắn.

Thế nào lại là nàng? Chẳng lẽ, là mình bị động kinh mới xuất hiện ảo giác sao?

“Tìm được chàng rồi!”

Âm thanh thanh thúy nhưng rất đủ trung khí, ánh mắt tròn tròn, bị gió thổi hồng hồng gương mặt cùng chớp mũi cũng hồng hồng, còn có cái nụ cười vô cùng quen thuộc, thật sự là nàng, xem ra, không phải là ảo giác. Chỉ là, trong nụ cười kia hình như chứa một chút nguy hiểm gì đó...

“Sao nàng lại tới đây? Trong nhà xảy ra chuyện gì sao?”

“Không có! Sao, làm sao lại chỉ có một mình chàng? Cái cô công chúa không nói đạo lý đâu rồi?”

“Nói xấu sau lưng người khác là hành động không tốt, về sau không được như vậy, nhớ kỹ hay không? Muội muội.”

Bỗng dung vang lên âm thanh dọa Tống Tiểu Hoa giật mình, nhìn chăm chú về phía bên tay trái quây chỗ phát ra cái âm thanh kia, miệng nhất thời trương thành một chữ ‘O’.

Mặc dù mặc một cái váy lụa đỏ, khoác một cái áo lụa đỏ, nhưng mà một chút cũng không làm tổn hại đến tư thế với bộ ngực lớn chân dài hoàn mỹ lung linh của nàng. Tóc dài đen nhánh, da thịt màu mật ong, lỗ mũi cao thẳng mắt xếch, đôi môi đỏ hồng Liễu Diệp Mi. Vị nữ tử cao gầy toàn thân tản ra chỉ có một loại phong cách là - ‘hấp dẫn’.

Hôm qua ở cửa nhà vội vã nhìn mặt một lần, lại mặc áo mưa trùm mũ, Tống Tiểu Hoa căn bản sẽ không thấy rõ diện mạo của đối phương. Giờ cẩn thận nhìn, nhất thời như Ngũ Lôi Oanh Đỉnh.

Loại nữ nhân này, đó chính là khắc tinh của nam nhân, thấy một người bắt một người, đụng hai giết chết một đôi, hoàn toàn không thể có cá lọt lưới a a a a a...

Tuyệt vọng đôi mắt nhỏ chuyển hướng về phía Lục Tử Kỳ đang lúng túng cười khổ, từ trên xuống dưới dò xét một phen, một câu nói ở trong cô lật tới lần lui mắt nhìn thấy liền muốn phun trào ra - ‘chàng không có bị nàng thương chứ...’

Ba người bên trong kia tự nhiên sẽ không thể nào biết được nàng đang có ý nghĩ ‘xấu xa’ này, đối với sắc mặt như mặt cha mặt mẹ của nàng cũng không có phản ứng gì nàng chỉ có thể gãi đầu. Chỉ là lão bản đối mặt tình cảnh càng thêm quỷ dị này chỉ có thể tiếp tục dốc sức làm người gỗ, Gia Luật Bình bị câu nói không chút nào nể tình nào của Tống Tiểu Hoa làm cho cực kỳ không vui tạm thời lười phản ứng lại nàng, cho nên, tính đi tính lại cũng chỉ có Lục Tử Kỳ phá vỡ cục diện bế tắc này rồi.

“Tiểu Hoa... Tiểu Hoa!” Liền kêu mấy tiếng mới kéo về linh hồn nhỏ bé của nàng không biết là đang phiêu đến phương nào: “Nàng vẫn chưa trả lời ta, tìm ta làm cái gì?”

“À... Hồ đại phu tới, đang ở nhà chúng ta chờ xem vết thương cho chàng.” Tống Tiểu Hoa xoa xoa lỗ mũi, sụi mặt như là đưa đám.

“Không cần. Vết thương của hấn ta đã cho người xem lại lần nữa và đã băng bó lại.”

“!!”

Băng bó vết thương, tay nhỏ bé dính vào ngực trần xích lỏa xích, củi khô lửa bốc...

Nhìn đến Gia Luật Bình, trong mắt của Tống Tiểu Hoa vọt lên một ngọn lửa cháy hừng hực: “Cùng dốt công chúa nước bạn đi ngắm hết cảnh đẹp Đại Tống, chính là chức trách của phu quân dân nữ. Công chúa ngàn vạn lần không cần vì vậy mà cố ý xem trọng nhiều hơn, ta tin tưởng, y thuật của Đại Tống cũng

không kém so với y thuật của Liêu bang, cho nên, thương thể của phu quân dân nữ không dám làm phiền công chúa phí tâm! Khiến đại phu chờ lâu không tốt lắm, xin thứ cho hai vợ chồng ta xin cáo từ trước.”

Chỉ mấy câu nói, đã nói rõ thân phận của Gia Luật Bình, cũng làm rõ tình huống Lục Tử Kỳ bởi vì công bồi mỹ nữ áp đường cái nói rất rõ ràng. Mặc dù lão bản như cũ nhìn chăm chăm hai con mắt bất động không nói, nhưng dù sao cũng không phải là người gỗ thật, tin tưởng vào tốc độ truyền bá bát quái chuyện ở nơi đây, không cần phải chờ đến khi mặt trời lặn, trước đủ loại suy đoán về ‘Tiểu Tam’ sẽ tan thành mây khói.

Tổng Tiểu Hoa nói xong, liền kéo tay của Lục Tử Kỳ, ‘đạp bước’ xông ra ngoài. Mà từ đầu tới cuối Lục Tử Kỳ cũng chỉ mỉm cười nhìn nghe, sau đó, lại mỉm cười mặc cho nàng một đường lôi kéo đi. Chỉ ở lúc chuẩn bị ra cửa tiệm xoay người hướng về phía người đang bị ghen không biết phản ứng như thế nào gật đầu.

Nha đầu này sức ghen một khi phát tác, quả nhiên không giống bình thường...

Chương 33

Lần Đầu Tiên Cam Kết Cùng Bắt Tay Nhau

Lục Tử Kỳ lúc trước đến đây là cỡi ngựa, cho nên vẫn mặc áo mưa. Ở trong thành du ngoạn một lúc, Gia Luật Bình cầm một cái dù, mà hắn lại kiên trì đi ở bên ngoài cái dù.

Vào lúc này vừa bị Tổng Tiểu Hoa khí thế hung hăng kéo đi, vừa nhẹ nhàng cầm lấy dù trong tay của cái người chỉ biết chuyên tâm tức giận bên cạnh mình bật lên, tự nhiên sóng vai đi.

Như thế một đường im lặng, đợi đến khi gần tới cửa nhà thì Tổng Tiểu Hoa bỗng nhiên dừng bước, xoay người con mắt chứa đầy lửa nhìn chăm chăm về phía Lục Tử Kỳ người hiện giờ đang bị nồng đậm sương mù và gió lớn bao quanh.

Bởi vì không kịp dừng bước, cho nên lại bước ra hai bước về phía trước dùng chút lực kéo lấy tay người phía trước, nắm thật chặt bàn tay nhỏ bé của nàng độ ấm cũng gần giống với tay của mình, cúi đầu chống lại cặp mắt trong trẻo giống như đã được nước tẩy rửa qua, ôn nhu cười yếu ớt: “Làm sao vậy?”

Không đáp lời của hắn, chỉ là nhón chân lên đoạt lấy cây dù bên tay trái của hắn. Cây dù ở niên đại này chỉ dùng thân trúc và vải dầu tạo thành, cho nên nó rất nặng. Thật là bị váng đầu hay sao, hay do tâm tình mình khó chịu, như thế nào lại không có phát hiện ra là hắn vẫn cầm dù che gió che mưa cho mình:

“Xem ra thì thuốc của người ta cho rất là hữu hiệu!” Rõ ràng là cực kì ảo não, nhưng vừa lên tiếng, vẫn là câu nói mang theo tức giận như vậy, thật là đáng đánh đòn...

Lục Tử Kỳ hơi hoạt động cánh tay đã sớm chua xót đau đến khó nhìn một chút, nhìn nàng cắn môi vẻ mặt không được tự nhiên, nếp nhăn trên mặt khi cười không khỏi sâu thêm mấy phần: “Ta nghĩ, thuốc của Hồ đại phu Đại Tổng chúng ta phải hữu hiệu hơn.”

“... Chàng còn dám cười ta! Nếu như ta không quan tâm đến bộ dạng như vậy của chàng thì sao, ta lại có thể hướng về phía người đường đường là công chúa nói như vậy sao?” Bị gió lạnh thổi qua, đầu óc cũng tỉnh táo không ít, Tống Tiểu Hoa càng nghĩ càng thấy có chút không được thích hợp, sau lưng chợt lạnh nói: “Ta... Không phải ta đã gây ra họa rồi chứ? Có thể hay không ảnh hưởng đến việc ngoại giao... Về phương diện ban giao gây tranh cãi chứ?” Một tiểu dân chúng bình thường, lại hướng về phía người trong hoàng thất của ngoại bang nổi đóa trên đường phố, có phạm pháp hay không, có bị bắt ngồi tù không...

“Nàng cảm thấy mình đã làm sai rồi sao?”

“Trên lập trường của một người nữ nhân mà nói, ta không sai! Chỉ là, trên lập trường là dân của một nước mà nói...” Tống Tiểu Hoa cúi gầm đầu thờ dài: “Vô luận như thế nào, đối với người ngoại bang không có đủ thiện ý, thì sẽ làm tổn hại hình tượng quốc gia.”

“... Đến tột cùng là nàng từ nơi nào học được những thứ từ ly kỳ cổ quái này?”

Tống Tiểu Hoa liếc mắt nhìn trộm sắc mặt của hắn một cái, đuôi lông mày giương nhẹ, khóe miệng giương nhẹ, không có chút nào là không vui hay sầu lo, ngược lại hoàn hảo giống như có chút dáng vẻ vui mừng, suy nghĩ một chút, bưng tỉnh hiểu ra: “Oh ta hiểu rồi! Chàng lấy ta làm bia đỡ đạn có đúng hay không? Mượn miệng của ta, bảo vệ danh dự cho chính mình?”

“Có mấy lời xác thực ta không thuận tiện nói thẳng, quả thật có một số việc ta cũng không thuận tiện đi giải thích trực tiếp, cho nên, giống như ý trên nàng đã nói, hôm nay thật may là có nàng.” Lục Tử Kỳ khẽ cúi người xuống phối hợp với Tống Tiểu Hoa người đang nhón chân lên giơ thẳng cánh tay cầm cây dù che mưa cho mình rất là tốn sức: “Chỉ là, nói đi thì cũng phải nói lại, nàng là tự mình chạy đến, ta cũng không có làm gì.”

“... Chàng là cái người điển hình được tiện nghi còn ra vẻ! Vậy nếu như ta không xuất hiện, chàng vẫn cùng nàng như vậy có đôi có cặp rêu rao khắp nơi rồi hả? Sẽ không sợ danh tiếng Lục tri huyện của chàng bị ảnh hưởng không tốt trong lòng của dân chúng sao? Cho dù... Nàng có cố ý che giấu thân phận như thế nào cũng chỉ có thể coi như là cô gái lai lịch không rõ, mà chàng lại vừa mới nói... Câu nói kia nói thế nào, a đúng rồi, cuộc sống tiêu đẳng khoa.”

Mặc dù là nàng kiên quyết không cho phép tình huống tam thê tứ thiếp như thế xảy ra, nhưng là bây giờ còn không là thời điểm lộ ra bộ mặt thật, lời nói luôn luôn nói đường hoàng một chút. Bởi vì giống như ở thời cổ này, nữ nhân mà ‘ghen tị’ cũng là một cái tội lớn, là một thê tử tốt, nên mở rộng vòng tay đầy nhiệt tình nghênh đón Tiểu Tam bốn năm sáu bảy, thậm chí càng tích cực thay trượng phu đi tìm hai ba bốn năm sáu người... Rõ là... A Phi phi phi!

Cho dù Lục Tử Kỳ không biết hết hiện giờ nàng đang nghĩ gì nhưng với việc nàng thất thần lượn quanh thì có thể đoán được hơn một nửa cũng không sai biệt lắm về suy nghĩ trong lúc này của nàng, chính là đánh đổ một nửa ‘bình dấm chua’... Nhịn cười không có vạch trần: “Xe tới trước núi tất có đường, chuyện chắc chắn sẽ có cách giải quyết, có đúng hay không?”

Tổng Tiểu Hoa đối với lời nói cố làm ra vẻ huyền bí của hấn bữu môi, nhưng mà hấn đã nói như vậy, chắc đã có biện pháp giải quyết. Dù sao thì mình phải có lòng tin đối với nam nhân của mình chứ...

Thật may là mình nhất thời não sung huyết không có gây thêm chuyện phiền toái cho hấn, bằng không, lại thật sự xấu hổ che mặt lấy đầu đập xuống đất rồi. Nếu không thể giống như ‘YY’ trong tiểu thuyết ‘Bàn Tay Vàng’ thay đổi lịch sử giúp đỡ lão công Hoàn Tảo Thiên Quân xưng vương thiên hạ cũng liền thôi, nếu như còn gây cản trở trong lời nói thì thật là làm mất thể diện của toàn bộ người xuyên qua...

“Được rồi được rồi, lần này coi như là ta xen vào việc của người khác làm điều thừa đi!”

“Cũng không phải như vậy, lời nói kia của nàng không kiêu ngạo không tự ti, rất tốt.” Nàng một người bình thường và là một cô gái nhà tầm thường, khi đối mặt với khí thế đè người của công chúa Liêu quốc thì một chút cũng không sợ không khiếp đảm, đúng là khó có được, thật khiến người ta kinh ngạc.

“Thật hả?!” Tổng Tiểu Hoa chính là loại người điển hình rực rỡ như ánh mặt trời nếu không thể rực rỡ như ánh mặt trời thì cũng phát sáng rực rỡ như hai cái bóng đèn, sau khi nghe xong lời này thẳng thắt lưng chân vất lên một bên run run thanh âm cũng to hơn: “Hiện tại đã biết ta lợi hại rồi chứ? Ta đã nói với chàng rồi ta tuyệt đối có tài ăn nói chứ không phải như chàng nói đâu, ta chính là một người có tài thực sự...” Mở hai cánh cửa, bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, lập tức liền quay mặt lại tiêu lý tàng đao hỏi: “Đúng rồi, tại sao cái cô công chúa kia lại gọi ta là muội muội? Nhìn dáng vẻ giống như ta với nàng quen nhau rất thân. Còn nữa, nàng không phải kêu chàng tới làm tướng công của nàng chứ? Ngày hôm qua trước cũng Lục công tử sau cũng Lục công tử đâu rồi, ngày hôm nay liền trước cũng tướng công sau cũng tướng công rồi hả?”

Lục Tử Kỳ vốn là đầu đã không đau nữa giờ lại bắt đầu hơi đau, thậm chí cảm thấy may mắn cho là nàng không có chú ý những chi tiết này, không ngờ người luôn luôn cầu thả như nàng lại đối với chuyện này nhạy cảm và tỉ mỉ như thế. Nữ nhân, thật là hay thay đổi khó có thể nắm bắt được...

“Nàng chỉ cần biết, những thứ này đều là ý của nàng, hoàn toàn cùng ta không có liên quan là được.”

Loại trả lời hàm hồ này không chỉ không có đánh tan nghi ngờ của Tống Tiểu Hoa, ngược lại còn làm nàng nghĩ thông một việc nữa. A, tục ngữ nói ‘ca ca muội muội dễ dàng gặp chuyện không may, tỷ tỷ muội muội càng dễ dàng gặp chuyện không may hơn!’.

Loại xung hô này, đối với người chỉ qua hai lần gặp mặt, mà cả hai lại không có nửa điểm hảo cảm, vả lại còn cùng ‘thèm thương’ một người đàn ông tự nhiên lại xung hô tỷ muội, trên căn bản chỉ có một khả năng...

“Chàng chàng... Chẳng lẽ chàng... hay là chàng... Đã... Bị nàng ăn sạch sành sanh chiếm đủ tiện nghi rồi?!”

Trong đầu thật lâu bồi hồi một câu nói, rớt cuộc công khai ra ánh mặt trời. Tống Tiểu Hoa là loại người nhất định phải hỏi cho rõ ràng mọi chuyện để hiểu rõ cảm giác của mình, khi hỏi xong trong lòng thở phào nhẹ nhõm. Nhưng lại làm cho mặt của Lục Tử Kỳ giống như là mở ra phòng nhuộm, đủ mọi màu sắc muôn hồng nghìn tía trông rất đẹp mắt.

“... Hoang đường!”

“Ai... ta hiểu ta hiểu, khi nàng lấy thân phận của mình, coi như chàng khinh thường leo lên quyền quý nhưng cũng không dám đắc tội quá mức. Huống chi, người ta muốn có dáng người thì liền có muốn diện mạo thì cũng có diện mạo, đích xác là rất khó cự tuyệt, ta hiểu, ta thật sự hiểu...”

“... Nàng thì biết cái gì!” Tống Tiểu Hoa cố làm ra bộ mặt buồn bã chua ngoa nói xằng nói bậy bị Lục Tử Kỳ ở một bên không thể nhìn được nữa quát một tiếng cắt đứt: “Thì ra là, nàng nghĩ ta là người như vậy hay sao?!”

Khóe miệng hần căng thẳng, rõ ràng động chân khí, nàng lại cười đến giống như là tiểu hồ ly trộm được gà. Phản ứng như thế liền có nghĩa là, ‘trình thao’ vẫn còn như cũ! Oa ken két...

Trơ mặt ra lại gằn thêm một chút, âm thanh nhẹ nhàng: “Thôi được rồi, ta sao lại ở đây nói bừa cái gì cũng không hiểu, chàng cũng không cần cùng ta so đo!”

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn giả trang khéo léo và ngoan hiền của nàng cảm của hần cơ hồ chóng đờ không nổi sắp rơi xuống đất, Lục Tử Kỳ tràn đầy phần uất cũng chỉ phải hóa thành một tiếng thở dài. Thôi thôi, còn muốn cùng nha đầu này so đo hay sao?

“Hung Bình công chúa chính là tỷ tỷ ruột của đương kim Liêu Vương, địa vị tôn quý. Chuyện hôn nhân liên lục cực kỳ rộng lớn, như thế nào có thể tùy tiện tự mình quyết định được? Ta đây nói như vậy, nàng đã hiểu chưa?”

“Hiểu hiểu! Cùng con cái trong hoàng thất kết thân, hoặc là cùng quyền thần trong triều hay hoàng thân quốc thích, hoặc là cùng hoàng tộc ngoại bang chung

quanh, cũng không phải do ý nguyện của chính mình được. Cho nên, dù công chúa điện hạ rất yêu thích chàng, cũng vậy tuyệt đối không thể trêu đùa được!” Chưa ăn thịt heo nhưng đã thấy qua heo chạy, nhiều như vậy tiết mục cung đình cầu huyết cũng không phải là xem không.

Lục Tử Kỳ nghe vậy lại nhíu mày: “Không tệ. Tiểu Hoa, nàng rất thông minh.”

Trên thực tế, có chút quá mức thông minh. Nếu cách nhìn như vậy là xuất phát từ con cháu thế gia hay dòng họ hoàng gia ở trung tâm quyền lực mưa dầm thấm đất tự nhiên không có cái gì kỳ lạ, Nhưng nàng, vậy mà...

“Hắc hắc, nhất thời bàn thôi! Chúng ta mau trở về đi!”

Giải khai rối rắm trong lòng Tống Tiểu Hoa đã sớm cười đến thấy rằng không thấy mắt, xoay người rời đi, Lục Tử Kỳ nhìn nàng giống như con thỏ lại nhún nhảy một cái cổ sức giơ cao cái dù, lại làm cho bùn nhão bắn ra bốn phía, chỉ đành phải bất đắc dĩ cười nói: “Ta có mặc áo mưa, nàng quản tốt chính mình là được.”

“Không được không được, phải đồng thời bảo vệ mới đúng, phòng ngừa áo mưa rỉ nước làm ướt vết thương.”

“Vậy ta sẽ cầm cái dù.”

“Không được không được, cái dù này nặng lắm, chàng đừng có cầm sẽ ảnh hưởng đến vết thương.”

“Dùng một cái tay khác cầm, thì không có chuyện gì rồi không phải sao?”

“Hả? Đúng rồi, chàng còn có một cái tay khác...”

Cái tay kia, vẫn bị nàng nắm vững vàng.

Nắm tay... Nắm tay! Nàng lại có thể hoa lệ cùng hắn lần đầu tiên nắm tay nhau!

Lại không thấy có không khí mập mờ, cũng không có quyên rũ lẫn nhau nai con chạy loạn trong lòng, càng không có cái loại cảm giác tê dại từ đầu ngón tay truyền đến làm cho tim ngừng đập...

Thuần túy chỉ là dưới con nóng giận lôi kéo, sau đó tay nắm tay kéo đi lâu như vậy, mới phản ứng được... Tất cả cảm giác chỉ có một...

Ông trời....! Cho sét đánh chết ta đi!

Tống Tiểu Hoa khóc không ra nước mắt im lặng nhìn trời, Lục Tử Kỳ dù bận vẫn ung dung nhìn tới nàng ở phía trước.

Chỉ chốc lát sau, rối rắm xong, suy nghĩ một chút, lưu luyến buông ra tay phải của hắn, cẩn thận cầm tay trái của hắn.

Thon dài, có lực, ấm áp. Cùng so sánh với tay phải thì, ít đi một số vết chai do quanh năm cầm bút mà tạo thành.

Nhắm mắt tỉ mỉ cảm nhận, nai con chạy loạn, không có. Trái tim tê dại, cũng không có. Có chăng chỉ là cảm giác thực tế nhàn nhạt cùng thỏa mãn.

“Mới vừa rồi chàng rất tức giận cũng không có hất tay ta ra, như vậy, sau này vô luận ở dưới tình huống nào, chàng nhất định phải cầm thật chặt tay của ta, có được hay không?”

Gió nổi lên, có ít mưa bụi bay vào bên trong cái dù, rơi lên hàng mi thật dài của nàng, ngưng tụ thành từng giọt nước nhỏ khẽ run. Hai mắt thật to không nháy mắt nhìn sang, ở trong đó có chấp nhất, cũng có che giấu yếu ớt.

Tay của nàng, nhỏ và mềm, có thể bao trong lòng bàn tay. Lạnh lạnh, nhưng rất thoải mái, không muốn buông ra.

“Được.”

Đây là cam kết thứ nhất của hắn cùng với nàng, hắn hứa với nàng.

Chương 34

Hoa Hồng Cùng Lá Cây

Sau khi xem qua vết thương của Lục Tử Kỳ, Hồ đại phu cho ra kết luận cuối cùng là chỉ bị thương ngoài da, mặc dù miệng vết thương sâu, nhưng do được xử lý kịp thời cộng với việc sử dụng thuốc trị ngoài da là dược liệu trân quý, cho nên đã không còn đáng ngại, chỉ cần dùng thuốc phối hợp với việc tĩnh dưỡng khoảng mười ngày nửa tháng, cộng với việc cử ăn những thức ăn gây ảnh hưởng đến vết thương thì sẽ khỏi hẳn.

Trong lúc khám bệnh, Hồ đại phu thường nhìn trộm đôi vợ chồng đang hòa hợp đến cực điểm không giống như đang làm bộ làm tịch trước mặt người ngoài, âm thầm chặc chặc cảm thấy kỳ lạ.

Vốn tưởng rằng với tính tình của Tống Tiểu Hoa, coi như lần này không làm ra cái chuyện lớn gì, cũng tất nhiên sẽ làm cho cả ba người tan rã trong không vui, không ngờ lại có thể khiến Lục tri huyện thật vui mừng theo trở về nhà. Ủng phí hắn vẫn còn vì mình lăm mồm sấm hổi cả buổi chiều.

Chẳng lẽ, là Tống Tiểu Hoa đón nhận cô gái kia? Nhưng nếu thật là như vậy, nàng như thế nào lại có bộ dạng mặt mày hớn hở giống như là gặp được chuyện cực kỳ vui...

Nghĩ như thế nào cũng không ra, đến cuối cùng cũng chỉ có thể hóa thành đối với Tri Huyện đại nhân cùng Tri Huyện phu nhân bội phục cuộn cuộn. Không cần biết hai người đến tột cùng là người nào ‘ăn hết’ người nào, tóm lại là họ ‘có chút tài năng’ mới có thể làm được...

Suy nghĩ như thế, nhất thời cảm thấy mình không có may mắn chính mắt thấy trận quanh co khúc khuỷu đùa giỡn vui như thế, hôm nay còn bị buộc làm

‘lão mù tử’ chăm sóc đứa con nít hết nửa ngày, hơn nữa hẳn còn gặp thêm cảnh ngộ bi thảm là bị đứa con nít nói mình giống con chuột lớn thích ăn trộm gạo, làm cho người ta tích tụ khí đến sắp hộc máu...

Mà Tống Tiểu Hoa ở một bên nhìn Hồ đại phu vì Lục Tử Kỳ tra xét vết thương thì thầm lo lắng đề phòng nhìn vết thương bị một tầng đen sì dục cao bao trùm, bên cạnh đó tập trung tinh thần nghe ngày nào cần thay dược và một số chú ý, thậm chí còn hoàn toàn quên việc nhân cơ hội này tỉ mỉ thương thức lòng ngực xích lỏa trắng trợn, chứ đừng nói tới việc cảm thụ cảm xúc mất hồn khi bàn tay nhỏ bé tiếp xúc thân mật với da thịt màu lúa mạch...

Đợi đến lúc tỉnh táo lại, lòng ngực cùng da thịt lại bị trùng trùng điệp điệp quần áo che cực kỳ chặt chẽ. Nàng rất hối hận suýt nữa liền biến thành một ác lang đang chuẩn bị vồ mồi trực tiếp xé bỏ vật cản trở để có thể sờ cho đủ...

Dĩ nhiên, ý nghĩ xấu như vậy cuối cùng chỉ dám lưu lại trong đầu chứ không dám thực hiện, dù sao nhiều lắm là nhịn hai tuần nữa là có thể vui vẻ hưởng thụ việc đẩy ngã hoặc là bị đẩy ngã hoặc là cùng đẩy ngã lẫn nhau. Thật đúng là việc nhỏ không nhẫn việc lớn sẽ bị loạn, tạm thời bây giờ áp chế đói khát khó nhịn đang đốt khắp người, nghĩ đến tương lai ngày sau mình có thể tận tình thưởng thức khúc dạo đầu...

Quyển quyền xoa xoa chưa thành công, đáng thương củi khô vẫn cần cố gắng...

Cơm tối mới vừa làm xong, liền chợt có khách không mời mà đến thăm, lại là hai đại hán vạm vỡ buổi sáng tới ‘trắng trợn cướp đoạt phụ nam’. Một người trong đó lấy vật trong bao bố đang cầm trên tay nhét vào tay Tống Tiểu Hoa, tên đó còn rống lên một câu như tiếng Hồng Chung ‘đây là lễ vật ra mắt của công chúa đưa cho người’, sau đó, liền một chút cũng không dừng lại nhিপ nhàng xoay người lên ngựa rời đi. Lưu lại một người từ đầu đến cuối vẫn chưa hé miệng, ngay cả đơn âm tiết cũng không kịp phát ra đứng đần độn u mê ở đằng kia nhìn con ngựa ở trong bùn lầy vui mừng nhảy lên móng sau ngẩn người.

Đầu đầy mê hoặc mở ra bao bố, một cái áo xanh lá khảm viền bạc ở dưới ánh mặt trời lặn chiếu lấp lánh, tỏa sáng làm cho Tống Tiểu Hoa hoa mắt.

“Đây là... Hưng Bình công chúa đưa tới?”

Lục Tử Kỳ chờ bên bàn cơm thấy nàng thật lâu không trở về liền ra ngoài tra xét tình huống, xa xa vừa thấy vật này cũng hơi kinh hãi, thật có chút sợ vị công chúa kia làm theo ý mình trực tiếp tới đây, cùng Tống Tiểu Hoa cây kim so với cọng râu gây ra việc không thể văn hồi, thật là nhức đầu một phen.

“Là nàng phái người đưa tới, nói cái gì là cho ta lễ ra mắt, còn chưa có cho ta nói chuyện liền chạy mất tăm rồi.”

Thả lỏng một chút thân nhiên cho biết: “À... Buổi chiều ta nói muốn mua cho nàng bộ y phục, công chúa liền tự tiến cử giúp ta lựa chọn cho nàng. Đang

chọn, nàng liền tới, sau đó, chúng ta liền đi về. Cái này là công chúa chọn trúng, chỉ là cuối cùng, công chúa lại đưa cho nàng.”

Đảo mắt vui mừng như ong mào: “Thì ra là, hai người ở cửa hàng may là vì chọn quần áo cho ta? Chàng cư nhiên tuyệt không sợ nàng mất hứng...” Trong bụng buồn cười, ngoài mặt lại nghiêm trang vờ vờ vai hấn: “Chàng làm hay lắm, đáng được khen ngợi!” Giữ mở y phục ra quan sát một chút, không khỏi bĩu môi: “Hình dáng và đồ án cũng tính là được, chỉ là...”

Lục Tử Kỳ tiếp lời nói: “Màu sắc này, sợ là nàng không thích lắm.”

Nàng thích màu trắng trong thuần khiết, hoặc là loại nhàn nhạt nhàn nhạt, tuyệt không phải màu sắc chói mắt rêu rao như vậy.

Tống Tiểu Hoa thật bất ngờ: “Ồ, không nhìn ra, chàng thật ra rất hiểu ta!” Thật ra thì Trương thẩm đã nói qua với nàng thiết nhiều lần, tân nương tử nhất định phải ăn mặc vui mừng một chút mới được, nếu ứng cảnh không hợp quy củ là điềm xấu. Nhưng là, nàng thật sự không tiếp thụ nổi mặc đồ màu đỏ màu xanh lá làm cho mình giống như cây đèn xanh đèn đỏ, thật không dễ dàng mới ở đây rưng tìm ra vài món y phục có màu tương đối là ít nổi. Thấy Lục Tử Kỳ đối với việc này một chút cũng không vui hay không phản đối, liền vẫn cứ như vậy cho tới bây giờ. Còn tưởng rằng là hấn không thêm để ý hoặc là căn bản hoàn toàn không nhìn, không ngờ, không ngờ lại nhớ kỹ yêu thích của nàng... Hơn nữa, còn nghĩ là nàng ngoài lạnh trong nóng... nàng chọn lần nữa, được không?

“Không được! Chẳng phải như vậy các người lại có cơ hội gặp mặt sao?”

Bất đắc dĩ than thở: “Ta cũng không có nói là ngày mai ta tự đi trả.”

Nhếch miệng cười một tiếng: “Biết rồi, chọc chàng thôi! Ta chỉ là lo lắng nếu chàng không cấp cho công chúa chút mặt mũi, thì có thể hay không rước lấy phiền toái gì?”

“Sẽ không. Thật đúng là vô công bất thụ lộc. Nếu là ta tiếp nhận, mới thật sự là về lý về tình đều không hợp.”

“Ừ... Có đạo lý!”

Phá hỏng toàn bộ phương pháp của người muốn tới kết thân, đặt tất cả công sự tới trên mặt bàn. Đường đường chánh chánh không bao che hay mượn cố, quả nhiên là lang Tâm Như Thiết... Chỉ là con sói này, ta thích!

Lần nữa xếp y phục trở về bao như cũ Tống Tiểu Hoa có chút hả hê: “Mình thì mặc một thân đồ rực, sau đó lại cho ta một thân xanh lá, là muốn biểu đạt ý tứ ‘hoa hồng sánh cùng lá cây’ hay sao? Hừ hừ, quản người là hoa hồng hay là lá cây, tỷ tỷ hay là muội muội, tóm lại hàng ngày ta sẽ không để cho mưu kế của người được như ý!”

Lục Tử Kỳ ở bên khi nghe chỉ có âm thầm cảm thán, nữ nhân tâm địa thật là gian xảo nhỏ mọn, hấn làm sao lại không ngờ có ngày hấn lại vương vào...

Ngày thứ hai, Lục Tử Kỳ theo lẽ thường đi làm việc kiếm tiền nuôi gia đình, Tống Tiểu Hoa cũng theo lẽ thường ở nhà giặt quần áo nấu cơm giữ đứa bé.

Làm xong việc nhà, Tống Tiểu Hoa lấy ra bức tranh vẽ con chồn của Lục Tử Kỳ, chuẩn bị cho Lục Lăng dựa theo bức tranh này để vẽ. Không ngờ hắn vừa nhìn thấy liền vui mừng kêu to: “Ah? Đạp Tuyết!”

“Cái gì Đạp Tuyết?”

“Lúc trước kia Hoắc thúc thúc mang Lăng Nhi đi săn thú, bắt được một con cùng cái con trong bức tranh này giống nhau như đúc, Hoắc thúc thúc nói, dáng dấp của nó cùng con chồn của thúc nuôi dưỡng giống nhau như đúc, con chồn kia tên gọi Đạp Tuyết, mẹ của con cũng rất thích nó. Sau đó, chúng ta liền thả con chồn kia rồi... A đúng rồi mẫu thân, đây là người vẽ sao? Mẫu thân đã từng gặp qua Đạp Tuyết sao? Hoắc thúc thúc nói, Đạp Tuyết rất nghe lời và thông minh! Đáng tiếc, Lăng Nhi chưa từng thấy qua. Hoắc thúc thúc nói, nó cùng với mẫu thân cùng ở trên bầu trời rồi...”

Lục Lăng nói xong có chút dây dưa không rõ, chỉ là Tống Tiểu Hoa khi nghe tới đã có thể rất rõ ràng biểu đạt một ý tứ - mẹ ruột của Lăng Nhi đã từng dưỡng qua một con sủng vật, mà cha của nó thì tại bức tranh này, mượn vật nhớ người.

Theo bản năng tiện tay vẽ vài nét bút, đây chính là nhớ nhung đối với nàng, người vợ đã chết của hắn, Tử Đổng.

Xoa xoa lỗ mũi, bỗng nhiên dâng lên chua xót: “Lăng Nhi, hay là chúng ta trước tới học vẽ con vịt thích ăn đường kia sẽ tốt hơn!”

Chương 35

Người Là Nam Nhân Ta Chọn Trúng

“**C**ông chúa...”

“Nói lại lần nữa, gọi ta Bình nhi!”

“Không biết công chúa giá lâm không có tiếp đón từ xa, mong công chúa thứ lỗi.”

“Người...”

Gia Luật Bình trừng mắt nhìn người nam nhân đang hướng về phía mình khom người hành lễ, tay nắm thành quyền.

Mặc quan phục trên người mà không lộ vẻ khô khan, lễ số chu toàn mà không lộ vẻ nhún nhường, vẻ mặt dịu dàng mà càng thấy anh hoa kín kẽ, phong cách trầm ổn mà không thấy ngông nghênh trong người.

Người đàn ông này, nàng thích, thời điểm lần đầu tiên nhìn thấy liền thích. Thích, cho nên muốn có được, nàng 17 năm chưa từng muốn lấy cái gì như bây giờ muốn có được hắn.

“Tại sao những thứ đồ ta đưa ngươi lại không nhận?”

“Vô công bất thụ lộc.”

“Đây là ta đưa cho muội muội.”

“Vợ thần bạc phúc, thẹn không dám nhận quà tặng của công chúa.”

“Vợ... Vậy tại sao ngươi không tự mình trả lại cho ta?”

“Trong người có công vụ.”

“Khá lắm Tri Huyện đại nhân lấy công vụ làm đầu!”

“Công chúa khen không đúng rồi.”

“Nhu vậy, ta thân là công chúa Liêu quốc tự nhiên cũng là công vụ của ngươi, ngươi có phải hay không dành tất cả thời gian trong lúc này cho ta trước chứ?”

“Chuyện phải biết phân nặng nhẹ, dân sinh làm trọng, chính là việc cần giải quyết trước.”

“... Lục Tử Kỳ, ngươi đừng có khinh người quá đáng!”

“Bồn huyện không dám. Công chúa nếu là muốn ở chỗ ta ‘sườn bắc’ du ngoạn, bồn huyện sẽ an bài chuyên gia theo hầu.”

“Hừ! Do muội muội ban tặng, thân phận của ta hiện giờ đã bị công khai trước dân chúng, nhưng nếu vì vậy mà đưa tới người có bụng dạ khó lường để cho ta có bị sơ xuất gì trong lời nói, ngươi có thể đảm đương nổi trách nhiệm này sao?”

“Bồn huyện tin tưởng, dân chúng ở ‘sườn bắc’ dân phong thuần phác sẽ không có chuyện lạ gì xảy ra, cũng tuyệt không dám mạo phạm công chúa. Nếu công chúa không yên tâm, bồn huyện sẽ đều thêm một ít nhân thủ đảm nhiệm việc hộ vệ, để bảo đảm an toàn cho công chúa.”

Gia Luật Bình không thể nhịn được nữa bước lên thêm một bước ép sát tới: “Ta không muốn người khác, ta chỉ muốn ngươi!”

Lục Tử Kỳ không biến sắc lui về phía sau hơn một thước: “Bồn huyện là một quan văn, không thông công phu quyền cước, tự vệ còn chưa chắc có thể, thì như thế nào gánh chịu nổi trách nhiệm nặng nề là bảo vệ công chúa được?”

Cười lạnh một tiếng, vung chưởng hướng về phía vai trái của hắn: “Ngươi hơi quá mức khiêm tốn!”

Lông mày nhăn lại thành một ngọn núi, nghiêng người tránh ra chưởng phong của nàng: “Cần gì phải khổ sở bức bách ta như vậy?”

“Làm một phò mã của Đại Liêu, so với một cái Tri Huyện nho nhỏ lớn hơn gấp trăm ngàn lần?”

“Lục mỗ đã là con dân của Đại Tống, cả đời này ta chỉ khom lưng dốc sức cho thánh thượng Đại Tống.”

“Người chớ không biết phân biệt tốt xấu!”

“Lục mỗ thật là ngu độn không chịu nổi, không đáng giá để công chúa phí tâm.”

Một thế chưởng như xé gió từng bước từng bước ép sát tới, vừa lui về phía sau né tránh chỉ thủ chớ không tấn công, khi nói chuyện, hai người đã ở bên trong phòng tiếp khách không lớn lắm qua lại hơn mười chiêu.

Gia Luật Bình vừa thẹn vừa cáu thật sự nổi giận, xuất ra càng nhiều chiêu mạnh mẽ tuyệt vời hơn.

Lục Tử Kỳ chỉ sợ làm kinh động đến hộ vệ hai bên ở ngoài, ngộ nữa làm ra hiểu lầm gì đó tất nhiên khó có thể dọn dẹp. Tri Huyện Đại Tống cùng công chúa Liêu bang ở bên trong huyện nha của Đại Tống đánh nhau...

Vì vậy, liền tận lực không chế địa điểm triển đấu ở trong phòng nhỏ này thôi, còn muốn tiếp cận để đóng chặt cửa sổ nhưng Gia Luật Bình kiên trì không cho đến gần nơi đó, đóng cửa để miễn cho bị những người bên ngoài nhìn thấy bóng hai người đánh nhau bên trong phòng. Càng thêm đề phòng không thể đụng vào bàn ghế, để tránh tạo ra âm thanh ‘lách cách’ vang dội truyền ra ngoài.

Đúng là đòi mạng, vị công chúa này dưới con thịnh nộ trong mắt rõ ràng không để ý đến việc gì cả chỉ mặc kệ tất cả phát ra tức giận của chính mình. Từ trước đến nay Liêu quốc là một nước thượng võ, thân là công chúa Liêu quốc, mặc dù võ công của nàng cũng không coi là cao, nhưng bằng một cỗ sinh khí và khí thế bén nhọn thật không thể khinh thường.

Mà trọng yếu nhất là, hẳn chỉ biết một ít công phu quyền cước. Tuy nói con cháu Lục Gia yêu cầu thuở nhỏ phải luyện cả văn lẫn võ, cho nên dù sao cũng có căn cơ, mấy năm nay nhờ có Hoắc Nam thỉnh thoảng vui mừng chỉ điểm một hai. Nhưng, dù sao thì chí không ở chỗ này nên không thường luyện tập, nếu đối phó với người bình thường thì có thể chiếm thế thượng phong, vừa đụng đến người luyện võ chân chính thì sẽ lòi ra cái dốt. Huống chi, vừa đánh còn phải đồng thời phân tâm chú ý nhiều đồ như vậy, nếu còn tiếp tục như vậy, đỡ trái đỡ phải sợ rằng rất nhanh lộ sơ hở dẫn đến thất bại.

Trong lòng thầm cười khở, sớm biết vị Hưng Bình công chúa này nói lời lẽ nàng không thích sẽ động thủ, cho dù như thế nào cũng sẽ không lựa chọn dùng phương thức này nói lời không nể mặt làm nàng từ bỏ ý niệm. Thật là thất sách...

Nếu so sánh nàng với Tống Tiểu Hoa, thì Tiểu Hoa mặc dù tính khí lớn một chút, nhưng cũng chỉ là động miệng mà thôi, cũng coi như dịu dàng hơn rồi.

Dịu dàng... Quả nhiên là có đối tượng so sánh mới có thể phân biệt được...

Bỗng dung mi tâm của hắn giãn ra khoe môi như ẩn như hiện đường cong, Gia Luật Bình nhìn thấy không khỏi trở mắt, động tác xuất ra chậm lại một chút.

Lục Tử Kỳ nhắm ngay cơ hội không lùi mà tiến tới, bắt lấy cổ tay của nàng giữ chặt mạch môn, thật thấp nói một tiếng: “Đắc tội.” Chợt buông tay ra, chấp tay tạ lỗi.

Kể từ lúc đó, Gia Luật Bình cũng không tiếp tục dây dưa, chỉ phẫn hận đứng ở đằng kia thở hổn hển.

“Công chúa, mới vừa rồi là Lục mỗ vô lễ có nhiều mạo phạm, xin đi trước thỉnh tội. Chỉ là, ta và người trong lòng đều biết rõ, ý định của công chúa tuyệt không có khả năng thực hiện. Lục mỗ chỉ là một Tri Huyện nho nhỏ, vô luận như thế nào cũng không có tư cách với cao.”

“Ta nói người có thể, thì người có!”

“Hung Bình công chúa là thân phận gì, suy nghĩ như thế nào, mà có thể nói lời này với ta, có phải công chúa đang nói đùa cùng Lục mỗ.”

“Người nếu biết địa vị của ta ở Đại Liêu, cũng không nên hoài nghi lời nói của ta!”

“Chính là bởi vì Lục mỗ biết, cho nên, mới có thể tinh táo như thế.”

“Người... Có phải hay không biết được tin tức gì?”

“Không có. Thật ra thì có rất nhiều chuyện, cũng không phải đợi đến sau khi xác thực kết quả, mới có thể biết.”

Gia Luật Bình lần nữa nắm chặt tay thành quyền, khẽ ngẩng đầu nhìn chăm chú vào vẻ mặt bình tĩnh thản nhiên của Lục Tử Kỳ: “Như vậy nếu như, ta không phải Hung Bình công chúa, người có nguyện ý hay không làm phu quân của ta?”

“Không thể nào có chuyện như thế được.”

“Thế nào lại không thể? Chỉ vì người, ta cam nguyện buông bỏ thân phận công chúa, chỉ làm vợ của người!”

Người của nàng cao gầy, so với Lục Tử Kỳ lùn hơn nửa cái đầu, rũ mắt liền có thể nhìn vào cặp mắt màu nâu nhạt của nàng, nơi đó lóe ra hào quang đẹp mắt, sáng đến nỗi làm cho người ta không dám nhìn gần. Khi nàng thay ra trang phục của người Hán, mặc vào trang phục của người Liêu, mặt mũi càng có vẻ mỹ lệ và mạnh mẽ hiên ngang. Một cô gái như vậy, cho dù chỉ là tùy tiện đứng ở một chỗ, liền tự nhiên là mục tiêu chú ý của mọi người. Huống chi, nàng còn có thân thể hiển hách như vậy.

Hiện giờ, nàng lại cam nguyện buông tha tất cả, thẳng thắn mà nói thì, khi nghe nàng nói như vậy, không có một chút cảm động là không thể nào.

Nếu là như vậy thì, đương kim Liêu Vương mới vừa kế vị ở tuổi mười lăm, phải dựa vào lực ảnh hưởng của người tử tử này mới có thể ngồi vững trên vương vị.

Mặc dù ý chí cá nhân rất mãnh liệt, nhưng gia quốc thiên hạ gặp chuyện lớn như vậy thì ngoại trừ thối lui, cũng không còn con đường khác để đi.

Còn đối với người từ trước đến giờ quen hô phong hoán vũ như nàng mà nói, Lục Tử Kỳ không biết là đến tột cùng thì tình yêu nam nữ chiếm được phần lớn, hay là bởi vì biết kết quả là không chiếm được lại càng muốn chinh phục chiếm phần lớn, thật sự là rất khó nói.

“Lục mỗ có tài đức gì mà có thể được công chúa ưu ái như thế...”

“Không cần nói với ta những lời vô nghĩa này! Ta chỉ hỏi ngươi, có đồng ý hay không?!”

Thầm than một tiếng, đứng chấp tay: “Lục mỗ trong nhà đã có thể, nhưng nếu công chúa không phải là công chúa, như vậy, theo luật lệ của Đại Tống ta thì, nàng chỉ có thể làm thiếp thất. Thân phận ngang bằng với làm nô tỳ, vĩnh viễn không nửa điểm tự do, càng không có nửa phần tôn nghiêm. Như thế, ngươi nguyện ý sao?”

“Ta...”

“Nếu như ngươi nguyện ý, như vậy, nể tình ngươi đối với Lục mỗ tình thâm như thế, Lục mỗ cũng nguyện sẽ vì ngươi liều lĩnh phụ cả thiên hạ, mặc dù Tống Liêu hai nước vì vậy mà binh giáp rầm rộ, phá vỡ thái bình không dễ gì có được qua nhiều năm, cũng sẽ không hối tiếc. Cùng lắm thì treo ấn từ quan rời đi, mang theo ngươi trốn vào trong rừng núi. Cùng lắm thì, buông bỏ cả mạng sống của mình, cùng ngươi xuống hoàng tuyền! Như thế nào?”

Một phen nói xong, chữ chữ vang dội rõ ràng, những câu có lực, lại, làm cho Gia Luật Bình không thể yên thẳng lạnh đến trong xương.

Lão đảo lui về phía sau nửa bước: “Như thế nào? Ngươi hỏi ta như thế nào? Ngươi đã nói đến như vậy rồi, thì ta còn có thể như thế nào?” Hít sâu một hơi, không để cho nước mắt trong mắt chảy xuống: “Ta làm sao lại không biết phía sau thân phận của mình là dạng quyền lợi rồi rắm gì, nhưng ta chính là không muốn trở thành vật hy sinh chính trị! Nam nhân của ta, ta muốn do chính mình chọn. Mà ngươi, chính là người mà ta chọn trúng. Lục Tử Kỳ, ngươi nên nhớ, vô luận như thế nào, ta đều tuyệt không buông tha ngươi!”

Cửa mở ra, bóng dáng lửa đỏ vọt ra, ngay sau đó trong viện vang lên một loạt tiếng bước chân, một lát sau lại yên tĩnh.

Sau khoảnh khắc, một hán tử bước nhanh mà vào: “Lục đại nhân, bọn họ đều đi rồi.”

“Hình bộ đầu, mau phân phối một số người có thân thủ tốt, hơn nữa phải là những huynh đệ thông minh, cải trang âm thầm bảo vệ Hưng Bình công chúa. Phàm là có gì gió thổi cỏ lay, lập tức báo lại!”

“Dạ!” Hoi do dự một chút hỏi: “Hưng Bình công chúa một đường đi theo đại nhân đến huyện chúng ta, rốt cuộc muốn làm gì? Chẳng lẽ, là có âm mưu gì sao?”

“Hình bộ đầu người đừng quá lo lắng. Bọn họ chỉ là đi ra ngoài săn thú tình cờ quen biết với bản huyện, vì vậy liền thuận tiện du ngoạn mấy ngày. Dù sao người tới đều là khách, chúng ta chỉ cần tận tình tiếp đãi họ với vai trò là chủ thì được rồi.”

“Lão Hình hiểu!”

Đóng cửa, chỉ lưu lại một không gian yên tĩnh.

Lục Tử Kỳ xoa xoa vai trái bị thương, mi tâm nhăn lại, trong lòng dâng lên một cỗ mệt mỏi.

Tống Liêu những năm gần đây tạm nghỉ binh, nhưng mà nhiều năm tích oán như vậy há lại dễ dàng tiêu giải hay sao? Dân chúng coi như thiện lương thuần phác, không đến nỗi đối với người Liêu vô tội loạn tiết thù hận, nhưng là khó tránh khỏi sẽ không có người lòng dạ khó lường mượn cơ hội này gây ra chuyện không hay.

Hiện nay hai nước đều là tân hoàng kế vị, còn thiếu uy nghiêm, biên cố khắp mọi mặt nhưng cũng không quá lớn, hơi không cẩn thận, chính là bứt dây động rừng. Không nói đến, phía tây còn có nước Đảng Hạng ngày càng cường đại ở một bên nhìn chăm chăm.

Vốn định dựa vào ngôn ngữ quyết tuyệt nói kích, khiến cho vị tâm cao khí ngạo Hưng Bình công chúa này giận dữ phản quốc, từ đó có thể chặn được tất cả các việc phát sinh ngoài ý muốn. Không ngờ, nòng lại cố chấp đến như vậy.

Cứ như vậy thì, muốn kết cuộc như thế nào mới phải đây...